

Ročník: 97 | číslo: 45 | 5. listopadu 2017 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Naděje
věčného života

EDITORIAL

V těchto dnech vzpomínáme na naše zemřelé blízké a někdy v této souvislosti uvažujeme nad časovou omezeností vlastního života. Křesťanství operuje s pojmem věčného života a vítězství nad smrtí, a tak vzpomínky a vlastní úvahy nemusejí být vždycky jen bezvýchodné. Útěcha druhých se však v tomto případě někdy může obrátit v netaktnost nebo banalitu. S tímto vědomím jsme se snažili koncipovat i „dušičkové“ číslo ČZ. Z řady příspěvků zmiňme alespoň stránku věnovanou dopisům Jana Amose Komenského s autentickými zkušenostmi: Roku 1622 umírá na mor jeho žena a dvě děti, v roce 1648 na stálém útěku před persekucí, válkou a zmarem pohřbívá druhou ženu. Nebývá zvykem končit editorial modlitbou (písní). S přáním, aby vám toto číslo přineslo naději věčného života a v úctě k Učiteli národu tak činíme.

Vaše redakce

Ježíši, vůdce náš v nebe,
prosíme již všickní tebe,
pomoz, retuj, zpravuj
a tam nás ved', doved',
kde bydlíš sám.

(Jan Amos Komenský,
Kancionál JB, 1659)

Foto na titulní stránce:
Mirka Čejková (graficky upraveno)

Týdeník Církve československé husitské
Vydává: Ústřední rada Církve československé
husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová,
redaktoři: PhDr. Václav Drašnar,

Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik
Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková.

Tel. redakce: 220 398 107;

e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna plus, s.r.o.

Distribuce: A.L.L. production s. r. o.,

F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy
a krácení příspěvků.

Předplatné a reklamace:

Mgr. Jitka Wendlíková, tel.: 220 398 117,

e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Svátost biřmování a slib rady starších v Lomnici

V prvním říjnovém dni kromě slibu nové rady starších mohla prožít náboženská obec v Lomnici nad Popelkou svátost biřmování. Husův sbor s radostí vítal čerstvě biřmovanou sestru Jarmilu Elišku Neuwirthovou. Přejeme jí i celé náboženské obci v Lomnici hojnost Božího požehnání. Fotografie si můžete prohlédnout na webu církve ve fotogalerii. JP

Koncerty ve sboru krále Jiřího z Poděbrad v Jenišovicích se stávají tradicí

Ke koncertu uspořádanému v loňském roce a k letošnímu jarnímu přibyl i podzimní ze dne 13. října. Pořadatel z diecéze Hradec Králové pozval pěvecký sbor Charmoné z Mnichova Hradiště vedený MgA. Jarmilou Benešovou. Tento amatérský sbor o deseti členech se představil pestrým programem s písněmi od italských renesančních a dalších autorů i známými skladbami G. Gershwinu „Somebody loves me“, oblíbenou „Moon River“ z filmu Snídaně u Tiffaniho i českými lidovými písněmi. Obohacením koncertu byla duchovní píseň „Ubi charitas“ - Kde je dobrota a láska, tam přebývá Bůh - od americké autorky. Působivě zazněla píseň z moteta J. S. Bacha „Jesu, meine Freude“ i skladba ze „Mše D dur“ od A. Dvořáka. Na tomto složitém díle komponovaném

z podnětu stavitele a mecenáše J. Hlávky pracoval mistr tři měsíce, ale nastudování pro pěvecký sbor trvalo téměř tři čtvrti roku. Sbor se rozloučil s posluchači skladbou „Adiemus“ od welšského skladatele. Důstojný průběh vdechl koncertu br. vikář B. Mlýnek, který návštěvníky prováděl jednotlivými skladbami. Koncert podpořili kromě občanů Jenišovic a okolí i zástupci Církve bratrské z Turnova, členové naší církve z náboženských obcí Turnov, Přepere a Praha - Nusle. Koncert přinesl posluchačům živý umělecký i duchovní zážitek a přispěl k obohacení znalostí o autorech a jejich dílech. Umělecký sbor Charmoné sklídil po každé skladbě nadšené ocenění. Je to známka dobré setby pro budoucí působení naší církve v této obci a okolí. Čestmír Holeček

Ohlédnutí za zářijovým setkáním mládeže CČSH v Olomouci

Foto: Jonáš Butta

NAD PÍSMEM

Jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratří Mt 23,1-12

Tehdy Ježíš mluvil k zástupům i k svým učedníkům: „Na stoličce Mojžíšově zasedli zákoníci a farizeové. Proto číňte a zachovávejte všechno, co vám řeknou; ale podle jejich skutků nejednejte: neboť oni mluví a nečiní. Svazují těžká břemena a nakládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky konají tak, aby je lidé viděli: rozšiřují si modlitební řemínky a prodlužují třásně, mají rádi přední místa na hostinách a přední sedadla v synagógách, líbí se jim, když je lidé na ulicích zdraví a říkají jim ‚Mistře‘. Vy však si nedávejte říkat ‚Mistře‘: jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratří. A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚Otec‘: jediný je váš Otec, ten nebeský. Ani si nedávejte říkat ‚Učitel‘: váš učitel je jeden, Kristus. Kdo je z vás největší, bude váš služebník. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Mt 23,1-12
(Micheáš 3,5-12, 1. Tes 2,9-13)

Na první pohled se může zdát, že dnešní text je promluvou Ježíše k učedníkům zaměřenou proti farizeům a jejich učení. Proti tomu, jak si osobovali právo na jednu jedinou pravdu a vyžadovali naprostou poslušnost.

Je to tak i není.

Ježíš opravdu, a nejen zde, kritizuje tehdejší představitele náboženské moci a vytýká jim to, že jsou příliš vzdálení pravé víře, že jsou až tolik pohroužení do Písem a příkazů Zákona, že za nimi přestali vidět obyčejného člověka a co víc i Hospodina. To přestává být víra, říká Ježíš, tady už jde o pýchu a moc.

Na druhou stranu si všimněme, že Ježíš vůbec nenabádá k nějaké vzpouře proti nim, naopak, říká, že je potřeba zachovávat vše, co řeknou, ale – a to zdůrazňuje – nebýt jako oni.

Stejnou nebo podobnou řečí hovoří i prorok Micheáš v prvním čtení. A tady slyšíme ve slovech proroka hlas samotného Hospodina, který se zlobí na ty, kteří překrucují Boží slovo.

Co znamená ale toto slovo dnes pro nás? Církev, jak víme, už dávno ztratila svoji velkou politickou moc, a naopak, snaží se, aby ji bylo v dnešním světě více slyšet. Potýkáme se tedy s jinými problémy?

Kdo pro nás jsou dnes farizeové a falešní proroci?

Možná bychom mohli uchopit toto poselství jako prověření naší víry, naší osobní víry v Boha a také možná víry své církve. Jak jsme na tom my? Dodržujeme přísně zákony a příkazy, promýšlíme teologické otázky víry, a přitom naše srdce přestává planout tou skutečnou živou vírou?

To se může lehce stát.

Nebo jsme možná až tolik ponoření ve svém světě víry a církve, že přestáváme vnímat svět kolem sebe a jsme neúměrně pyšní na to, že zrovna my jsme ti, kdo poznali pravou víru?

A to je špatně – tady pro nás zaznívá slovo z dnešního čtení.

Ježíšovo – nebuďte jako oni – znamená zároveň „buďte, jako je váš Bůh“. Nehleďte na to, co je lidské, ale obraťte se k Bohu. To je první a poslední autorita pro každého věřícího.

Pokud toto vyznáváme ve své víře, pak se varujeme „povyšo-

vání“. Neboť víra je o pokoře, víra je o službě, víra je o tichosti. Ježíš na jednom místě evangelia říká: „Já jsem tichý a pokorného srdce, učte se ode mě.“

Eva Cudlínová

Náš nebeský Otče, prosíme tě o pokoru a pravou víru. Dej, ať jsme těmi, kdo tě následují bez výhrad, ať jsi ty náš opravdový Otec a my tvými dětmi. Tak, jak děti poslouchají svého otce, i my kéž jsme těmi, kdo ti naslouchají a nechávají se tebou vést. Amen.

22. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Hospodine, ty mě neopouštěj, nevzdaluj se ode mne, můj Bože, na pomoc mi pospěš, Panovníku, moje spásu!

ŽALM 38,22-23

První čtení: Micheáš 3,5-12

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

2. Aby svou milostí naši mysl osvěcoval a našim srdcím svou pravdu vyjevoval, modleme se k Hospodinu.

3. Aby nám dal sílu vždy a všude pravdu hledat, v poznané pravdě stát a za ni bojovat, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, jedině s tvou pomocí může tvůj věřící lid slavít bohoslužbu v duchu a v pravdě. Děkujeme za tvou shovívavost, s níž přijímáš naši oběť chvály! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána.

Druhé čtení: 1. Tesalonickým 2,9-13

Evangelium: Matouš 23,1-12

Verš k obětování: Žalm 103,2,5

Verš k požehnání: Žalm 16,11

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, ve své milosti nám i nadále pomáhej a stále nás obnovuj svým slovem a svátostmi! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 10, 32, 34, 57, 59, 85, 105, 114, 176

Památka zesnulých ve zbožnosti Církve československé husitské

V naší církvi se od počátku projevovala úcta k zesnulým. Jejím zviditelněním bylo budování kolumbárií – pietních míst s ulozenými urnami zesnulých v rámci sborových staveb. Tato úcta se ale projevovala a projevuje zejména v podobě „vzpomínek“ a „modliteb za zesulé“, jak za blízké z rodiny, tak i za zasloužilé členy náboženských obcí. Tyto jmenovité vzpomínky se konají při bohoslužbách a zvláštních pobožnostech, zejména v měsíci listopadu.

Během své služby faráře jsem se setkal s tím, že při návštěvě v nemocnici mi vyprávěla vážně nemocná pacientka o svém neobyčejném prožitku. Ve snu se ocitla na nádherné, jasně zelené louce plné krásného světla a tam se setkala se svými blízkými členy rodiny, kteří již nežijí. Tato vážně nemocná paní nemohla určitě nikdy číst knihu doktora Raymonda Moodyho s názvem „Život po životě“, kde jsou popsány podobné prožitky těch, kteří se ocitli na prahu smrti. Přitom s nápadnou podobností obdobný zážitek popisovala.

Jakkoliv mnozí lékaři i teologové tyto popisované zážitky jako přesvědčivé důkazy života po smrti odmítají, přesto tyto prožitky vykazují určité zvláštní shodné znaky. Oblast tajemství za prahem tohoto pozemského života je doménou náboženských představ a víry. Součástí naší křesťanské víry je víra ve věčný život, který je spojován s jeho nositelem Ježíšem Kristem. „Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu“ (1. list Janův 5,11). Touto křesťanskou vírou je dán jiný pohled na skutečnost smrti i na zesulé, než je běžné v sekularizované společnosti.

Karel Farský užíval výraz „upomínka“ ve významu připomínání si s láskou a úctou těch bratří a sester v církvi, kteří již opustili tento svět. „V upomínku zesnulého bratra našeho N. (zesulé sestry naší N.) modleme se k Hospodinu“ (Liturgie vyd. 1927). Jedná se o připomínání si v bohoslužbě a modlitbách těch, kteří zde na zemi v určitém vymezeném čase žili a již se ztratili smrtí z našich očí. Nejde však jen o uchování jejich jmen a vzpomínek na ně v naší lidské paměti, o námi udržovanou památku zesnulých členů církve či našich předků a blízkých z rodiny. Tou „věčnou pamětí“ je předně myšlena „Boží pamět“. Jak je to vysloveno v Žalmu 112: „Spravedlivý zůstane v paměti věčně“ (v. 6). „Boží pamět“ není vzpomínkou na minulé, ale je přítomností (srov. L 20,38).

Jestliže v modlitbách myslíme na zesulé před Bohem, navazujeme tím na starobylou náboženskou a modlitební praxi křesťanů. Modlitby za zesulé nejsou totiž spojeny jen s učením o očistci, které se rozvinulo ve středověku v západní církvi. Pravoslavné církve učení o očistci nepřijímají, neboť se přímo v Písmu svatém a starokřesťanské tradici nedá doložit, ale přesto jsou modlitby za zesulé součástí jejich zbožnosti. Také Církev československá husitská praxi liturgických modliteb za zesulé převzala a stále ji drží. „Liturgickou modlitbou za zesulé vyjadřujeme víru, že společenství církve i působení lásky a Božího milosrdenství přesahují hranice života a smrti, času a věčnosti“ (Stručný komentář k Základům víry CČSH, vyd. 2014).

Tyto modlitby nejsou míněny ve smyslu nějakého magického ovlivňování údělu zesnulých. Chápeme je jako vděčné připomenutí těch, jejichž život nesl zřejmé znaky víry a lásky, a prosbu za to, aby se jim dostalo podílu na věčném životě s Ježíšem Kristem. A ti, kteří svoji víru viditelně neprojevovali a nerozvíjeli, jsou v modlitbách odevzdáváni Bohu, který je poznávaný v Ježíši Kristu jako věčný pramen lásky, milosrdenství a odpuštění. Pouze on spravedlivě posoudí vše v životě druhých i v životě našem.

Z tohoto úhlu můžeme hledět k prahu věčnosti a vyslovovat své osobní i společné modlitby v listopadovém čase „Památky zesnulých“.

Tomáš Butta
patriarcha

*Víra v Ježíše Krista je bezpečný směr
v bouřlivém moři života.*

Franz Hengsbach

O bodu setkání

V hale klenutého curyšského nádraží jsem si smluvil schůzku pod velkou světelnou krychlí s černým kroužkem uprostřed každého svislého čtverce a s nápisem „Treffpunkt“. Je to důmyslné a přitom jednoduché zařízení pro ty, kteří by se tam v množství lidí nepadně hledali. Lidé se

setkávají i na jiných domluvených místech: před divadlem, v restauraci, na úřadě, ve škole nebo například v Praze na Václavském náměstí „u koně“. Mají ke schůzkám rozmanité důvody: ti milenci, umělci nebo obchodní partneři. Vím o jednom místě schůzky, které nebylo předem

domluveno. Když mi před lety zemřela maminka, našel jsem v jejím církevním zpěvníčku na poslední volné stránce píseň, kterou si oblíbila a vlastní rukou vepsala. Jsou tam slova: „...než se sejdeme u nohou tam Ježíše ... Bůh buď s námi, než se sejdeme zas.“ Věřím, že se jednou takto sejdeme.

Miroslav Matouš
(Z knihy *Vlídne patření světa*)

Žít s křížem

Známé přísloví, které člověka vede k rozhodnutí, jestli žije, aby jedl, nebo jí, aby žil, lze i pootočit: Žijeme, abychom umírali, umíráme, abychom žili. Jestliže člověk přestane přemýšlet o smyslu života a jen se bojí o život, spíše živoří, a to lze nazvat umíráním.

V příštích dnech budeme navštěvovat místa posledního odpočinku našich blízkých. Nejen abychom vzpomněli na zesulé, ale také proto, abychom si uvědomili i svou vlastní dočasnost, tedy potřebu prožít čas nám ještě daný v pravdivosti, víře a naplňovali ho odpovědností. Hned po „sametu“ začala být v módě kniha Raymonda Moodyho „Život po životě“, z níž vyplývá, že mezi námi žijí lidé, kteří prožili klinickou smrt. Ale i tyto čeká jednou setkání s Kristem, které znamená složit svůj pozemský úděl a vidět věčnost. Tato věčnost se týká všech lidí, ale ti, kteří věří, hledají a žijí s Kristem, jsou jím omilostněni od hříchů a dostávají se jim života věčného. Takovou radost můžeme mít

i my, když budeme už život tady, na zemi, prožívat s Kristem, s jeho křížem, ale i s jeho pomocí a vítězstvími. Pak bude náš život sice dramatický, ale i plný nových vítězství, radosti a pokoje, neboli: budeme poznávat moc Boží. Že se život nemůže ztratit smrtí, je celkem logické. Připomeňme si například hodiny fyziky ve škole. H_2O . Kapalina, když zmrzne, vznikne led, když se vaří, vznikne pára. Ale je to pořád voda: H_2O . Tak i život na zemi i na věčnosti zůstává životem, přestože si to neumíme představit. Není to ani tak nutné. Nutné je, abychom život zde na zemi žili ve vzájemném porozumění a tomu se učili u Boha. Přijměme tedy tuto nabídku a buďme Bohu blízko. -czka

C E S T A

Jak to vypadá v „nebi“?

O tom, jak to vypadá v Božím království, kde, jak věříme, se ocitneme po svém vzkříšení, nikdo přesně neví. Je to věc naší víry. Můžeme si to jen představovat, třeba i s pomocí náznaků Pána Ježíše, které najdeme v Bibli. Například ve 14. kapitole Janova evangelia čteme: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to.“

Já si tedy například Boží království představuji podobně jako zahradu Eden, kde na počátku světa žili Adam s Evou. V Božím království je ovšem už lidí mnoho, ale každý má dost prostoru. Má svůj malý domeček se zahrádkou a všude kolem je krásná nezníčená příroda se spoustou stromů, květin, ptáků a zvířat. Lidé totiž konečně pochopili, že se o Boží stvoření mají starat, ne je ničit a vykořisťovat.

Nejsou tam žádné peníze, takže se lidé nehoní za majetkem. Neusilují ani o moc, protože jediným Pánem pro ně je Bůh. Nikdo nikam nespěchá, každý pracuje ne z nutnosti, ale pro radost. Lidé tráví víc času spolu. Když chce ovšem někdo být sám, jde do svého domečku. Hodně času také každý tráví s Bohem, protože z každého setkání s ním lidé čerpají radost a sílu. Bůh má totiž tu úžasnou schopnost, že ačkoliv je tam lidí nepočítaně, každého zná osobně a na každého si udělá čas.

A díky tomuto pravidelnému setkávání s Bohem jsou lidé k sobě navzájem pozorní a laskaví. Nikdo druhým nic nezavídí ani nepřije cokoliiv zlého. Tak takhle nějak si já představuji Boží království. A poslyšte, proč máme vlastně čekat, když se můžeme snažit takto žít už tady a teď?

Jana Krajčířiková
Nakreslila: Lucie Krajčířiková

Máte rádi podzim?

Podle mě to Pán Bůh báječně zařídil, že se nám pravidelně střídají čtyři roční období. Každé z nich má své jedinečné kouzlo a podzim určitě není výjimkou. U někoho možná způsobuje určitou skleslost a smutek to, že se krátí den, je stále chladněji, často přší a fouká vítr, podle mě však má podzim i spoustu světlých stránek. Vezměme si například tu bohatou úrodu všech možných plodů – nejen ovoce – jablka, švestky, hrušky – ale i kaštany, žaludy nebo třeba nádherně červené jeřabiny. V lese rostou houby, které jsou rovněž krásné – i když třeba nejsou jedlé.

Podzim s sebou nese jedinečné barevné kombinace – různé odstíny žluté, oranžové, červené a hnědé v korunách listnatých stromů, v kombinaci s tmavě zelenou jehličnanů, můžeme obdivovat nejen v lese ale i v městských zahradách a parcích. Když svítí sluníčko, které už nepálí, ale příjemně hřeje, přímo to láká k dlouhým procházkám přírodou, která se pomalu připravuje na zimní spánek.

Vybízí tím i nás ke zvolnění, zastavení a zklidnění.

Proto užívejme podzimu plnými doušky!

JK
Nakreslila: Lucie Krajčířiková

Listopad

Vítr si pobrukuje písničku podzimu, příroda připravuje svůj šatník na zimu.

Mlhy, ráno plískanice, deště bývá trochu více....

....a v podzimním chladném vánku příroda se chystá k spánku.

Jitka Vestřálová (Landová)

Modlitba

Ty jsi strážce země s námi, lidmi i všemi. Dal jsi ptáčkům peří, teplé doupe zvěři,

rybám úkryt v břehu, polím náruč sněhu. K tobě, Bože, přijdu odpočinout v klidu.

Miroslav Matouš

Povolání u Bibli 13. Cíkář

Lékařské povolání dnes patří k těm, která požívají mezi lidmi největší úctu. Lékařů si lidé váží, věří jim a spoléhají se na ně. Vždyť se také na ně obrácíme mnohem častěji než dřív. Lékaři ovšem byli velmi důležití vždy, i v biblické době. Svého lékaře mělo mít každé město a také kněží v chrámu měli svého lékaře. Možná víte, že lékařem byl i evangelista Lukáš, který napsal také Skutky apoštolů. Ve svých textech často užívá lékařské výrazy.

V novozákonní době bylo židovské lékařství ovlivňováno praxí lékařů římských a řeckých. Ještě později ve středověku, když byla v Evropě velká část vědeckých poznatků antické doby zapomenuta, studovali někteří židovští lékaři na vyspělých muslimských lékařských školách, kde bylo jejich vyznání, na rozdíl od křesťanského, tolerováno. Bible nám ovšem ukazuje, že spolehnout se jen na lékaře nestačí. Člověk by se měl vždy v první řadě spolehnout především na Hospodina. Vidíme to například na příběhu judského krále Ásy, který je popsán ve Druhé knize Paralipomenon (Letopisů). V té době již byla izraelská země rozdělena na judské a izraelské království, která spolu vedla válku. Ása, místo aby se spolehl na Hospodina, spojil se proti izraelskému králi Baešovi s Aramejci. Proroka Chananho, který jej za to pokáral, nechal ve vzetku zavřít do vězení. Ve stáří pak Ása onemocněl a v Bibli čteme: „Ale

ani ve své nemoci se nedotazoval Hospodina, nýbrž vyhledal jen lékaře.“ Po dvou letech na svou nemoc zemřel. Tím samozřejmě nechci říci, že jsme-li nemocní, máme se spolehnout jen na Boha a k lékaři nechodit. Jde spíš o to umět se i v těžké nemoci odevzdat do vůle Boží, což nám pomůže lépe se se všemi útrapami vyrovnat. JK

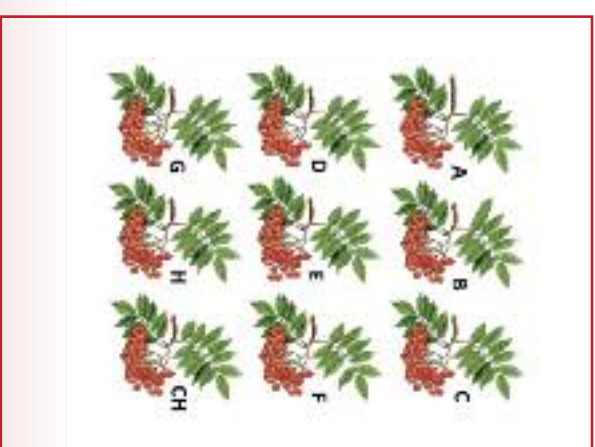
Nakreslila: Lucie Krájčířková

Soutěž o tři knihy

Všech devět obrázků jeřabin vypadá na první pohled stejně. Ve skutečnosti jsou však úplně stejné jen dva z nich. Poznáte, které to jsou?

Učtíte ano, tak nám nezapomeňte své řešení napsat do redakce nebo mailem **na adresu jana.krajcirkova@ccsh.cz** nejpozději do poloviny prosince.

V lednovém čísle Cesty se dozvíte jména tří výherců knížky.

Blahopřejeme výhercům soutěže ze zájmového čísla

(řešení - pět rozdílů mezi dvěma obrázky školy:

dvakrát chybějící okna, kratší zábradlí, kruh na hřišti, keřík):

Amálka Sladkowská ze Zlína

Marko Malýukh z Kolína

a Maruška Mašínová z Kolína

Král David 2. Pomazání králem

Když byl David ještě chlapec a ve svém rodném městě Betléme bezstarostně pásí stáda svého otce Jišaje, vládl v Izraeli Saul, první z řady izraelských králů. Protože se však po čase odklonil od Boží vůle, Hospodin jej zavrhl a řekl proroku Samuelovi: „Jak dlouho ještě budeš nad Saulem truchlit? Já jsem ho zavrhl, aby nad Izraelem nekráloval. Napiň svůj roh olejem a jdi, posílám tě k Jišajovi Betlémskému. Vyhleď jsem si krále mezi jeho syny.“ Samuel však dostal strach, že až se to Saul dozví, rozruší se a zabije ho. Bůh mu proto řekl, že má jít do Betléma pod záminkou vykonání oběti. „Na

obětní hod pozvi Jišaje a já už ti řeknu, co máš dělat.“

Stalo se, jak řekl, a na hostinu přišel Jišaj se sedmi svými syny. Když Samuel uviděl urostlého Eliaba, ihned si pomyslel, že to bude určitě budoucí král. Vždyť i Saul byl vysoký a silný, přesně jak má král podle většiny lidí vypadat. Bůh však Samuelovi

řekl: „Nejde o to, co vidíš. Ty se díváš na vzhled, Hospodin však hledí na srdce.“ A tak Bůh postupně zamítl všech sedm Jišajových synů.

„To jsou všichni?

Jiného syna už

nemáš?“ zeptal se

Samuel Jišaje.

„Je tu ještě ten nejmladší, který pase stádo.“ Samuel trval na tom, že hostina nezačne, dokud nepřijde David, nejmladší Jišajův syn.

Jakmile se tento „ryšavý mládenec s krásnými očima a pěkného vzhledu“ objevil, přikázal Bůh, aby jej Samuel pomazal. Učinil tak uprostřed jeho bratrů. Nikdo kromě Samuele však přesně nerozuměl tomu, co tento čin znamenal.

Ke královskému trůnu ovšem Davida čekala ještě dlouhá cesta. Od tohoto okamžiku se však mládence zmocňoval Hospodinův duch a všude jej provázel.

JK

Listopadová výročí

Je zajímavé, že k tomu tak trochu děštěm uplakanému listopadu s dlouhými chladnými večery patří několik svátků a výročí, která jsou také taková „vážná“. Hned na začátku si 1. listopadu připomínáme mučedníky a svědky Páně a 2. listopadu lidé vzpomínají na všechny své blízké, přátele a příbuzné, kteří již zemřeli. Další listopadová výročí jsou vesměs spojena s bojem za svobodu a demokracii v naší zemi i v celé Evropě. 11. listopadu si připomínáme Den válečných veteránů. V tento den,

v roce 1918, bylo totiž podepsáno příměří mezi Spojenci a Německem a skončila první světová válka.

K tomuto dni se však váže ještě jedno výročí – 11. listopadu 1939 zemřel student medicíny, člen naší církve Jan Opletal. 28. října 1939 se zúčastnil demonstrace proti okupaci naší vlasti fašistickým

Německem. Při tvrdém potlačení demonstrace byl střelen do břicha a tomuto zranění po několika dnech podlehl. Jeho pohřeb 15. listopadu se pak proměnil v další protestní demonstraci,

jíž se účastnili především studenti vysokých škol. Němci proti nim ovšem opět velmi tvrdě zakročili, řadu studentů popravili, stovky jich poslali do koncentračních táborů a 17. listopadu zavřeli všechny vysoké školy u nás. Po válce byl tento den prohlášen Mezinárodním dnem studentstva.

Takže to máme další listopadový svátek. Jak ale, doufám, všichni víte, rokem 1939 historie 17. listopadu neskončila. Přesně o padesát let později se při příležitosti Dne studentstva shromáždili

studenti v Praze, aby protestovali tentokrát proti komunistické totalitě. Brutální zákrok proti bezbranným studentům vyvolal tak silnou odezvu, že se vzbouřil prakticky celý národ a komunistická vláda

v důsledku této „sametové revoluce“ padla. Od té doby tedy slavíme 17. listopad nejen jako Den studentů, ale jako státní svátek – Den boje za svobodu a demokracii.

Je dobré si tato výročí připomínat, abychom si všichni uvědomovali, že svoboda a demokracie nejsou samozřejmost a je třeba je stále bránit.

Vzpomínky na praděděčka

Miša chodí s babičkou na hřbitov rád. Vydávají se tam pravidelně vždy první neděli v měsíci k hrobu babiččinych rodičů. Miša se narodil až po jejich smrti, ale babička mu především o svém tatínkovi vyprávěla tak často a podrobně, že mu připadá, jako by jej znal celý život.

Pradědeček byl totiž hrdina. Za druhé světové války létal v Anglii s bojovým letadlem. Byl hodně odvážný a sestřelil několik nepřátelských bombardérů. Babička Mišovi ukázala i několik vyznamenání, která pradědeček za svou statečnost dostal. Babička je má pečlivě uložená v krabíčkách vystlaných sametem. Když si je spolu prohlížíjí, má Miša pocit, jako by držel přinejmenším korunovační klenoty. Babička má také několik fotografií, na jedné z nich je její tatínek ve vojenské uniformě a moc mu to sluší. Miša je pevně rozhodnutý, že až bude dospělý, bude také hrdinat. Přčetit si o druhé světové válce a především o letecké bitvě o Británii několik knížek a také ho baví slepovat si modely válečných letadel.

Na další fotce v babiččine albu je také prababička, ta fotka je z jejich svatby pár let po válce. Babička vyprávěla, jak její maminka na tatínka věrně celou válku čekala a bála se, že každý den může přijít zpráva, že ho sestřelili. Babička říká, že její statečnost byla skoro tak veliká jako ta praděděčkova. Pak je v albu dlouhá mezera a následuje

už jen pár fotek staršího pána, ke konci života hodně nemocného. Babička se o svého tatínka obětavě starala, stejně jako o maminku, která zemřela několik let po něm.

Když přijde Miša s babičkou na hřbitov, má už každý svůj úkol. V létě je potřeba vytrhat plevel kolem několika malých žlutých růžiček, oblíbených květin babiččinych rodičů. Miša doběhne

k nedalekému kohnoutu pro vodu

a růžičky zalije. Spolu pak také vymění svíčku a celkově upraví hrob, aby vypadal co nejpěkněji. Před zimou musí růžičky přikrýt jedlovými větvíčkami, aby neumrzly. Vždycky také u vchodu do hřbitova navštíví květinářství a společně vyberou nějakou pěknou květinu do vázy nebo v květináči, kterou pak na hrob položí.

Když je práce hotová, ještě se spolu

procházejí po rozlehlém hřbitově a povídají si. Miša má tyhle procházky moc rád, protože se může babičce svěřit se vším, co ho trápí, a na každou jeho otázku zná tuto moudrá žena odpověď.

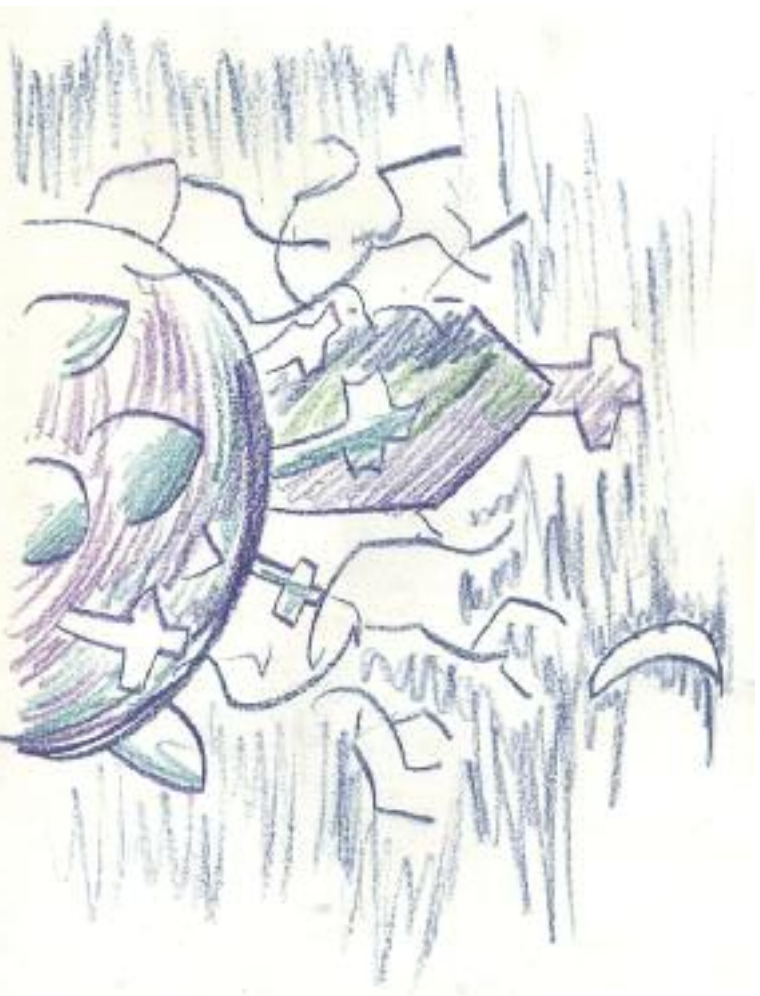
Nejraději si ale Miša stejně povídá o svém praděděčkovi. Vždy znovu a znovu ho rozcílí, když si vzpomene, že po válce, místo aby byl oslavován jako hrdina, musel jít pradědeček do vězení, protože ho podezírali, že v Anglii dělal špiona. Takový nesmysl! Naštěstí vždycky ho něco rychle rozpřítí a přivede na jiné myšlenky.

Většinou jsou to veverky. Běhají po hřbitově spousta a Miša si pro ně nikdy nezapomene připravit hrst semínek ze slunečnice nebo pár oříšků. Veverky jako by už věděly, že jim nese něco dobrého, protože se ho vůbec nebojí a vždycky přihopkají až skoro k němu.

Miša prostě vůbec nechápe, jak někomu může hřbitov připadat smutný a ponurý. Pro něj je to krásná a tichá zahrada, plná vzpomínek na lidi, které měl někdo rád. Nejradši sem ovšem chodí na podzim, v listopadu, protože to je hřbitov nejkrásnější. Skoro na každém hrobu svítí svíčky, jsou ozdobeny věnečky a pestrobarevnými chryzantémami v květináčích. Cestičky jsou vystlané žlutým a oranžovým listím, kterým se brodit je moc příjemné.

Navíc každou výpravu na hřbitov babička s Mišou zakončí v nedaleké cukrárně, kde si koupí něco dobrého na zub. Tak kdo by se Mišovi divil, že chodí na hřbitov rád?

Jana Krajičířková

Smrtonosný

Život je nejkrásnější dar, jaký nám byl dán, a přesto je smrtonosný, vždyť nebýt života, není ani smrti, život je cesta ke světlu a smrt jen stěna temná, za níž tušíme bránu nekonečna, protože o smrti, dokud žijeme, pranic nevíme, proto se ani já nebudu víc rozepisovat, jen tolik chci říct, že mně celá léta vrtalo hlavou, jak to bylo s Mojžíšem, který napsal pět knih Bible a v té poslední popisuje vlastní smrt tak věčně a nezaújatě, až z toho vzniklo podezření, že autorem té páté knihy Mojžíš není, že byla dopsána mnohem později.

Tohle vysvětlení mě ale příliš neuspokojilo. Snad by nedalo pozdějším pisatelům tolik práce, aby v biblické redakci, kde vydávali za autora samotného Mojžíše, upravili i zprávu o jeho smrti tak, aby čtenáře nebila příliš do očí; tolik vtípu a důmyslu jistě tehdy měli, a přesto žádné korektury nedělali, a tak mi nezbyvá než konstatovat, že dodnes čteme v závěru Páté knihy Mojžíšovy – I umřel Mojžíš, služebník Hospodinův, v zemi Moábské ... naproti Betfegor, a žádný nezvěděl o hrobu jeho až do tohoto dne – pak jsem ale zjistil, že nejsem zdaleka první, komu autorství Pentateuchu vrtalo hlavou, mnozí přede mnou nad poslední kapitolou Deuteronomia mudrovali, a tak už podle rabi Jehudy napsal Mojžíš celý text, avšak vyjma vyličení vlastní

smrti, tu prý zaznamenal až nástupce Jozue. Ovšem podle rabi Šimona to bylo tak, že Bůh diktoval Mojžíšovi knihu až do konce a Mojžíš s pláčem zapisoval. Verze rabi Šimona mi vyrazila dech a dodnes nad ní přemýšlím, protože vím, že smrt patří k životu, stejně jako narození, že od chvíle, kdy se narodíme, už stárneme a umíráme, že smrt by měla být vposledku klidným přitakáním, láskyplným rozloučením s bližními i se světem, že ve smrti by neměla vést stopa děsu nebo tragédie, vždyť přece víme, že kaž-

dým nádechem se smrti přiblížíme, proto s rabi Šimonem vidím Mojžíše, jak zapisuje text o vlastní smrti na hoře Nebo, tam na vrcholu Pisgy, jak píše a pláče nad svým osudem, jak ale pozorně a tiše naslouchá Boží vůli, abychom se jednou i my zamysleli, zalistovali v té knize, dovtípili se a přijali smrt v její tíže a v slzách smíření vešli do brány nekonečna, přátelé tak tajuplného bydlení, z něhož pramení naše spasení a láska věčná.

**Jan Schwarz,
NO Bratislava**

O Všech svatých ráno šly děti babičce jak obyčejně naproti a povídaly si po cestě: „Dnes nám přinese babička z kostela svíčky.“ A přinesla babička svíčky. „Když nemůžu jít na hřbitov obětovat za dušičky, rozsvítíme je doma,“ pravila. Tak slavila každý rok slavnost za zemřelé s dětmi jen v domácnosti. Na Dušičky večer přilepila rozžaté svíčky po stole, při každé jmenující dušičku, za kterou ji rozsvěcuje. Ke konci přilepila několik ještě beze

jména řkouc: „Ty ať hoří za ty, na něž nikdo nepamatuje.“ - „Babičko, já také jednu rozsvítím za tu nešťastnou svatbu v Hertinském lese.“ - „Rozsvět, rozsvět, děvečko, modlitba naše bude jim snad milá.“ Rozžala se ještě jedna, babička přiklekla s dětmi ke stolu a modlily se, dokud svíčky hořely. „Světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají v pokoji,“ dokončovala babička modlení, děti pak musely říci „Amen.“

Božena Němcová: Babička

Proč ty lodě?

Milí čtenáři, autorkou krásných fotografií lodí a moře v tomto vydání je Mirka Čejková z ÚÚR. Motivy jsou vybrány záměrně - loď v jazykových metaforách běžně symbolizuje například osudy jednotlivce, cesta po moři pak lidskou životní pout', moře třeba nekonečnost. Možná vzpomenete na bájněho Odyssea, který se po překonání mnoha bouří a nebezpečností vrací na rodnou Ithaku. Známý je motiv lodě a moře z Nového zákona, kdy Pán Ježíš utiší bouři a vyčte učedníkům jejich malověrnost. Věříme, že přes mnohé bouře může každá loď lidského života nakonec doplout do bezpečného přístavu - Otcova domu, milosrdné náruče Boží.

Vaše redakce

Vidouce to lidé, neuvažují o tom

Dopisy Jana Amose Komenského

Janu Balovi z Hoczeva

V Lešně 6. října 1640

Utěšitel z nebe nechť naplní útechami srdce naše, v Kristu Ježíši, Pánu našem, amen. Slovutný pane, ctný ochránce!

Aniž jsme se s Tebou poradili, povýšili jsme do vyšší třídy, ba na nejvyšší univerzitu milého svého žáka Kryštofa. Stalo se to však podle vůle rektora magnifika obojí školy, milosti a slávy, Ježíše Krista, a se svolením toho, bez jehož pokynu nic se neděje, otce duchů, Boha (Židům 12,9). Byl nám drahý, poněvadž jsme jej, svěřeného naší spolehlivé péči, měli v oblíbě, dražší snad byl Tobě, protože jsi jej zplodil, ale nejdražší onomu, který má nad námi nade všemi nejvyšší péči a svrchované právo, poněvadž nás stvořil, vykoupil a určil pro věčnou svou družinu. Chápeš, ochránce, co Ti zvěstuji; na Tobě bude, abys řekl s Davidem: „Oněměl jsem, protože Ty jsi to učinil, Pane.“ (Žalm 39,10). Jeden pohan, když mu byla zvěstována smrt synova, vyjádřil sílu nezlomeného ducha a úctu k božstvu oněmi slovy: „Věděl jsem, že jsem zplodil smrtelného.“ Ty řekni: „Věděl jsem, že jsem své potomky zplodil ne po tento život, nýbrž pro život věčný, vždyť jsem uvěřil, že Bůh můj je i Bohem semene mého.“

Víš-li tedy, komu jsi uvěřil, nuže to již ukaž a věř, že Tvůj syn nezemřel, nýbrž přešel ze smrti do života. Pravdivý totiž je, ba přímo pravda sama, ten, jenž řekl: „Já jsem vzkríšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.“ (Jan 11,25) O tom bud' ujištěn, že nechybělo všelikých prostředků, jež byly v lidských silách, ale zvítězila síla osudu. Líbil se totiž Bohu a byl jím milován, takže jej vzal k sobě, poněvadž dosud zde žil mezi hříšníky. Byl vyrván, aby zloba nezměnila jeho mysl anebo lest neošálila jeho duši. Byl posvěcen, v krátkosti naplnil čas dlouhý. Milá byla jeho duše Hospodinu, a proto pospíšil ji vyrvat ze středu nepravosti. Vidouce to lidé, neuvažují o tom, my však, kterým nejsou neznámy cesty milosrdenství Boha našeho, máme to uvážit. Tolik já stručně (jiní obsírněji více), jenom proto, že toužím, abys byl Jobem, který by skloně se k zemi řekl: „Hospodin dal, Hospodin též odjal. Bud' požehnáno jméno Hospodinovo.“ (Job 1,21) Tomuto Pánu pánů a Bohu, jemuž i mrtví žijí a který nás rovněž nakonec vyvede ze smrti a uvede do svého věčného království, Tebe, jasný ochránce, s ostatními Tvými dětmi a se vším, co je Ti drahé, prosebně poroučím.

Výsoce urozené Slovutnosti Tvé uctivě v Kristu oddaný

Jan Komenský,
rektor školy lešenské

Petru Figulovi

V Lešně 31. srpna 1648

Takový je úděl naší smrtelnosti, že naprosto nevíme, kde koho zastihne jeho osud, a často nastává to, čeho ses nejméně nadál. Smutný toho příklad na mne právě dolehl ve vlastní rodině na milované manželce, která mi byla vyrvána ve chvíli, kdy se něčeho takového bylo nejméně obávat. Naše cesta proběhla totiž nikoli nešťastně, myslím-li na samu nemocnou, již horečka začala ustupovat. Ale pro nepřítomnost vyžádaného lékaře, pana Gastona, jsme odkládali podávání léků na odstranění zbytků nemoci. Když už jsme byli zde na místě, vrátily se příznaky nemoci s takovým náporom, že po marném nasazení všech léků podlehla a vrátila svého ducha Bohu 26. srpna, druhého dne po tom, co jsme sem přišli. Včera byla důstojně pohřbena. Vidíš tedy, že jsem nečekaně navštíven novým křížem, novými starostmi. Co si mám počít? Chválit musím jméno toho, který všechny naše záležitosti, i život, i smrt, řídí podle své dobré vůle, a to, věříme-li jeho slibům, k dobrému právě nám, které se zdá zarmucovat. Jeho jméno bud' blahoslaveno na věky!

Jan Amos Komenský
o smrti manželky Doroty Cyrillové

Život náš na světě jen pout

Všechn život všech nás lidí jest pout, jakž sám každý vidí v přecházení strastí divných, dnů nemnohých, ale bídnych.

Z hlubin věčného mlčení vycházejíce k bydlení mezi tvory, první svůj byt každý v temnosti musí mít,

pod matky své srdcem skrytě trupel malý; odkudž hbitě na světlo pod nebem jdeme, když k svým pracem se rodíme.

Tu pak den po dni dále jdouc, věkem se výš a výš nesouc, to tam, to sem točíme se dál nás každý krocej nese.

S mnohým se stále jen mění vlastního místa v nejmění; zjinud jinam přecházeti los jest něčí až do smrti.

Kteráž kde pak čeká koho starosti netřeba mnoho, jak tam; osud každého sám cestou jistou zprovedí tam.

A tam, hned jakž se dostane, jiná mu cesta nastane. přeč již z světa do stran věčných, v čas tento nespatriředlných.

Tak všecky Pán vodil svaté, teprv skrz smrt k sobě vzaté; zde nic než průby čas není v zdejším celém putování.

Zde nemnozí, než zlí dnové jen právě bíd jsou ostnové. Rozumně ten, onen máni svá podniká lopotání.

Ježíši, vůdce náš v nebe, prosíme již všickní tebe, pomoz, retuj, zpravuj a tam nás ved', doved', kde bydlíš sám.

(Píseň k pohřbu Doroty Cyrillové 29. srpna 1648; kancionál, 1659)

Z POKLADNICE MOUDROSTI LIDSTVA

Muž, který si byl vědom smrti

Žil jednou jeden derviš, který se vydal na námořní výpravu. Ostatní cestující jeden po druhém nastupovali na loď, viděli ho a – jak bývá zvykem – žádali ho o rady. Derviš nedělal nic jiného, než že každému řekl totéž; zdálo se, že jen opakuje jednu z formulí, na jaké se dervišové čas od času soustředí. Formule zněla: „Snaž se uvědomovat si smrt, dokud nepoznáš, co je zač.“ Několik cestujících tato výstraha zvláště silně přitahovala. Zanedlouho se přihnala bouře. Posádka i cestující se vrhli na kolena a vzývali Boha, aby loď zachránil.

Střídavě křičeli hrůzou, vzdávali se, doufali v pomoc. Derviš po celou dobu jen tiše seděl, přemýšlel a ani v nejmenším nereagoval na pozdvižení a scény, které se kolem něj odehrávaly. Nakonec bičující déšť ustal, moře i obloha se zklidnily a cestující si uvědomili, jak klidný derviš zůstal po celou dobu, kdy bouře zuřila. Jeden z nich se ho zeptal: „Copak jste si neuvědomil, že během té děsivé vichřice nás od smrti neoddělovalo nic pevnějšího než prkna?“ „Ale ano, samozřejmě,“ odpověděl derviš. „Věděl jsem, že na moři to takhle vždycky chodí. Ale

také jsem si uvědomil, že jsem na pevnině často uvažoval o tom, že za normálních okolností nás od smrti dělí dokonce ještě méně.“

Uvedený příběh pochází od Bájazida z Bistámu, tedy z místa, které leží jižně od Kaspického moře. Bájazid byl jedním z největších starověkých súfijů a zemřel ve druhé polovině devátého století ... Stoupenci Bájazida jsou členy řádu bistámija.

(Idries Shah: Příběhy dervišů, nakladatelství Portál 2001, nabídku najdete na www.portal.cz)

- Moje budoucnost je ve tvých rukou... - tato slova jsem dříve vztahoval jen na hodinu smrti. Nyní jsem se je naučil chápat jinak: Ve tvých rukou, Bože, je celý můj život, všechny mé dny, hodiny a okamžiky.

Martin Luther

- Nezasévej mne, smrti, do svého pole, dokud jsem se nestal dobrým pšeničným zrnem. Nedávej mi, Pane, předstoupit před tvou tvář, dokud nejsem svatý. Od okamžiku k okamžiku mne pohánějí stovky proměn, chvíli se vznáším a hned zase jsem v propasti. Tu jsem pánem své duše a hned zase otrokem svého těla, jejího druha, tu jsem král, nesoucí diadém, hned zas ubohý

žebrák. Jako když se kolo otočí, tak neustále se měním. Býlí je smíšeno s mým obilím a tvé zrno dusí trní na poli tvého sluhu. Nikomu, jen tobě, Bože, vypravuji o své bídě. Vždyť jedině k tobě a k tvému velikému milosrdenství směřuje má touha.

Ignác Antiochijský

- Člověk by měl žít tak, aby svojí osobou zabíral co nejméně místa, ale po jeho smrti aby všichni pocítili prázdnotu.

Rasul Rza

- Stálé vnímání časnosti a smrti je kořenem vši ctnosti.

Padmasambhava

Z Velkého vyznání víry CČSH

- Věříme, že Otec nebeský nás proto stvořil, abychom, Ducha Božího v sobě majíce, šťastni byli, život Pravdy žili, pravdy Boží hájiti se nebáli a života věčného tak jistě dosáhli.

Z Malého vyznání víry CČSH

- Věříme, že Bůh v Ježíši Kristu, Synu svém nejmilejším, sebe nám zjevuje a skrze Ducha Kristova k sobě nás vede.
- Věříme v život dokonalý, který zde na zemi se začíná a v Bohu své naplnění má.

Královéhradecká diecéze Církve československé husitské
a Náboženská obec CČSH v Hradci Králové Vás srdečně zvou na

SLAVNOST SVĚTLA

SETKÁNÍ NAD HLEDÁNÍM PRAVDY, SVOBODY A LÁSKY

Sbor kněze Ambrože v Hradci Králové v pátek 17. listopadu 2017 v 17 hodin

za účasti patriarchy CČSH Tomáše Butty, biskupa královéhradeckého Pavla Pechance,
emeritního biskupa Štěpána Kláska, zdejší farářky Františky Kláskové,
zvonáře Petra R. Manouška, hudebního skladatele a carillonéra Radka Rejška

Při slavnosti bude uvedeno dalších pět zvonů koncertní zvonohry - Václav Budovec,
Kryštof Harant, Jan Jessenius, Matouš Ulický, Jiří Třanovský.

Na cestě ke Zborovu

Církev československá husitská, Pražská diecéze a Náboženská obec Praha 1-Staré Město
vás zvou na

SLAVNOSTNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

ke Dni válečných veteránů, k 99. výročí ukončení 1. světové války
a k 78. výročí úmrtí člena CČSH studenta Jana Opletala.

Účast přislíbili:

zástupci Armády ČR, ČsOL, Společnosti M. R. Štefánika a další představitelé veřejného,
společenského a politického života.

Při této příležitosti se bude tradičně konat pobožnost v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze

v pátek 10. listopadu 2017 od 17 hodin.

Pobožnost povedou:

ThDr. Tomáš Butta, Th.D., patriarcha CČSH, doc. ThDr. David Tonzar, Th.D., biskup pražský CČSH
Kázáním poslouží: ThDr. Filip Štojdil, biskup plzeňský CČSH

Moderuje: Renata Velíšková. Účinkují: Hana Horká – zpěv, na klávesy doprovází Mirko Rokyta
Jana Jonášová – soprán, Miroslav Kejmar – trubka, na varhany doprovází Bohumír Rabas

Slavnostní bohoslužba a shromáždění u příležitosti 70. výročí svěcení žen v CČSH

Zveme vás na bohoslužbu a shromáždění u příležitosti 70. výročí svěcení žen v CČSH, které navazuje na konferenci Žena vysvěcená 23. - 24. listopadu 2017 na HTF UK.

Slavnostní den začneme bohoslužbou 25. listopadu 2017 od 9.30 h v Husově sboru Církve československé husitské v Praze - Dejvicích, kde jsou pohřbeni i první tři patriarchové církve - dr. Karel Farský, G. A. Procházka a prof. dr. František Kovář. Bohoslužbu povede bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta společně s emeritní biskupkou ses. Mgr. Janou Šilerovou a farářkou ses. ThDr. Lenkou Selčanovou. Dialogické kázání povedou sestry farářky Mgr. Jaroslava Böhmová a Mgr. Erika Oubrechtová. Následovat bude kulturně-diskusní program v budově ÚÚR.

V případě jakýchkoliv dotazů prosím kontaktujte sestru Veroniku Matějkovou, e-mail: veronika.matejkova@cchsh.cz či v pracovní době telefonicky 720 404 812.

VM

Anketa pro výstavu 25. listopadu

Vážení čtenáři, rádi bychom vás za účelem uspořádání tematické výstavy k výročí svěcení žen požádali o zaslání tipů na ženy, které jsou duchovními nebo členkami CČSH a významně se dotkly životů druhých lidí ať už v roli matky nebo například učitelky, spisovatelky, hudebnice, koordinátorky, manažerky, stavitelky apod. Své příspěvky prosím zasílejte na OEVV ÚÚR, Wuchterlova 5, Praha 6, 160 00 nebo na e-mail:

miroslava.cejkova@cchsh.cz.

Předem děkujeme!

MČ

Po stopách spirituality v populární hudbě

Vážení a milí příznivci našich čtvrtěných setkání, zveme vás na tematickou přednášku Petra Wagnera „Známa i neznámá zlatá šedesátá – Spiritualita v hudbě dekády plné změn, 2. část“, která se bude konat 7. listopadu od 19 hodin ve Farského sále pražského vinohradského sboru. Večerem provází hudebník, moderátor a farář Petr Wagner.

OK

Čtení z knihy Stanislava Kubína

Pražské rodinné nakladatelství Klika – Jiří Nosek pružně zareagovalo na trvající zájem o knihu Stanislava Kubína Dopisy člověku Nathanielovi a vydalo druhé, přepracované a rozšířené vydání. Kniha byla představena 27. března v Krajské vědecké knihovně v Liberci. Srdečně zveme na čtení z této knihy a besedu s autorem dne 9. listopadu od 16 h do sboru Církve československé husitské ve Žďáru n. Sázavou (Kopečná 226/13).

red

Křesťanští ekologové o Šumavě

„Jaký dopad na Šumavu má současná legislativa“ je téma besedy, k níž zve Ekologická sekce České křesťanské akademie na úterý 14. listopadu od 17.30 h do přízemí kláštera Emauz (Praha 2, Vyšehradská 49). Do této stále živé a aktuální problematiky svým slovem uvede dr. Jaromír Bláha z hnutí Duha. Předpokládaný konec besedy je kolem 19. hodiny.

JNe

Vzpomínka na Františka Bílka

Náboženská obec CČSH v Chýnově pořádá při příležitosti 145. výročí narození jihočeského chýnovského rodáka, umělce Františka Bílka v den jeho narozenin 6. listopadu 2017:

- 16.00 h - Pietní akt na chýnovském hřbitově;

- 16.30 h - Přednáška ve sboru CČSH v Chýnově (Vančurova 516) na téma „František Bílek a jeho práce pro chýnovskou náboženskou obec CČSH“.

Srdečně zve RS CČSH v Chýnově

Výstava Kříž a kalich

Náboženská obec CČSH Praha 2 - Nové Město (Resslova 6) vás zve na výstavu „Kříž a kalich jako symbol a vyznání“. Výstava bude přístupná do adventu 2017.

red

Přednáška Jiřího Lukeše v Nuslích

NO CČSH v Praze - Modřanech a Nuslích zvou na přednášku dr. Jiřího Lukeše „Výklad teologie apoštola Pavla podle Martina Luthera“. Proběhne ve středu 22. 11. od 16.30 h ve sboru CČSH, Tábořská 317/65, Praha 4 – Nusle.

red

Den otevřených dveří v Michli

Den otevřených dveří 7. 11. od 11 – 19 hodin při příležitosti desetiletého výročí od založení Domova na půl cesty Maják (1. 11. 2007 – 1. 11. 2017). Zveme všechny současné i bývalé obyvatele Majáku, spolupracovníky, přátele, příznivce i podporovatele Majáku. JK

Beseda k výročí 500 let od rozdělení západní církve

Ve čtvrtek 9. listopadu 2017 proběhne od 18 hodin v modlitebně Církve československé husitské (Prvomájová 909/7, Praha – Radotín, 1. patro) beseda k výročí 500 let od rozdělení západní církve. To zosobňuje postava katolického kněze Martina Luthera a jeho zveřejnění základních věroučných 95 tezí 31. října 1517. red

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 6.11. 2017, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE

From Baroque to Jazz

Aleš Bárta – varhany

J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN

úterý 7.11. 2017, 17.00

Michal Hanzal – varhany

František Bílek – trubka

G.F.HÄNDEL, J.S.BACH, G.P.TELEMANN, W.A.MOZART

středa 8.11. 2017, 17.00

Bohumír Rabas – varhany

Hana Jonášová – soprán

L. VIERNE, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, F. SCHUBERT

čtvrtek 9.11. 2017, 17.00

ČVUT MIXED CHOIR PRAGUE

Jan Steyer, Jiří Voběrek – sbormistři

Marie Pochopová – varhany

G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

sobota 11.11. 2017, 17.00

Zuzana Němečková – varhany

Věra Likérová – soprán

G. CACCINI, J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART

sobota 11.11. 2017, 20.00

RADIO SYMPHONY COLLEGIUM

Marek Zvolánek – trubka

A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

neděle 12.11. 2017, 17.00

CANTO CORNO E ORGANO

Věra Trojanová – varhany

Radka Kyralová – mezzomezzosoprán

Tomáš Kyral – lesní roh

J. S. BACH, W. A. MOZART, C. FRANCK, G. CACCINI

neděle 12.11. 2017, 20.00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

Václav Návrat – barokní housle

Yvona Škvárová – mezzomezzosoprán

W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

Placená inzerce

HUSITSKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA UNIVERZITY KARLOVY
ve spolupráci s CÍRKVÍ ČESKOSLOVENSKOU HUSITSKOU
pořádají konferenci s mezinárodní účastí

ŽENA VYSVĚCENÁ

23. - 24. 11. 2017 Husitská teologická fakulta
Univerzity Karlovy
Pacovská 350/4, Praha 4

Čemu se bude věnovat letošní konference Husitské teologie?
Je to právě 70 let, kdy byla v Církvi československé (husitské)
vysvěcena první žena-farářka.

Cílem konference je proto:

zhodnotit podmínky a následný vývoj služby žen-duchovních,

reflektovat současné postavení služby žen-duchovních
vzhledem k jiným církvím / v rámci ekumeny,

diskutovat o významu služby žen-duchovních
v dnešní společnosti.

Přihlašování prostřednictvím elektronického formuláře
na **www.htkonference.cz**
nebo korespondenčně na adresu:

ÚÚR - Vnější vztahy,
Wuchterlova 5,
Praha 6, 166 26.

Přihlašování na konferenci do 13.11.2017